

[Connie Hedegaard]

måned at nå til de tillidskabende foranstaltninger.

I Det konservative Folkeparti tror vi på, at Danmark har mulighed for at blive hørt internationalt, hvis vi ellers forstår at forvalte vort pund fornuftigt. I stedet for at se, hvor det hjemligt kan give kegler, må udgangspunktet for initiativer være, hvor en indsats kan give indflydelse og resultater i FN, NATO, EPS og i det nordiske samarbejde.

Må jeg i øvrigt sige tak til udenrigsministeren. Det Konservative Folkeparti deler udenrigsministerens optimistiske vurdering af udviklingen i såvel Øst-Vest-forholdet som vedrørende en række regionale konflikter. Da det imidlertid kun er godt et halvt år siden, at vi her sidst diskuterede udenrigspolitikken hele vejen rundt, skal jeg i dag lægge hovedvægten på det sikkerhedspolitiske og i øvrigt henvise til indlægget fra den konservative ordfører den 14. april 1988.

Sikkerhedspolitisk er det godt at kunne konstatere, at Øst-Vest-forholdet fortsat er inde i en konstruktiv proces, hvor man, som fremhævet af udenrigsministeren, fortsat ser fremskridt i dialogen på en række områder. Selv om vi stadig må være os mulighederne for pludselige forandringer i den sovjetiske ledelse bevidst, tyder også den seneste udvikling på, at Gorbajtjovs linje foreløbig nyder stor opbakning. Vi kan kun håbe, at det betyder, at Sovjets interesse for fortsatte reelle resultater på afspændings- og nedrustningsområdet er til stede. Med valget af George Bush som ny amerikansk præsident tyder alt, inklusive Sovjets positive reaktion herpå, således på, at linjen og kontinuiteten i supermagtsdialogen kan fortsætte.

Hvor der således skulle være gode udsigter til fortsatte fremskridt i bestræbelserne på at nå betragtelige reduktioner i de strategiske atomvåbenarsenaler, er det dog vigtigt, at vi i Europa til stadighed giver den konventionelle ubalance og ønsket om at nå balance samt problemerne om de kortere rækkende atomraketter høj prioritet. For Det Konservative Folkeparti hænger disse spørgsmål sammen, og vi har store forventninger til det udspil, som forhåbentlig snart vil komme fra NATO.

Vi anser det for politisk helt afgørende, at NATO er dynamoen i bestræbelserne på at nå reelle, verificerbare nedrustningsaftaler. Det har desværre igennem nogle år været et pro-

blem, at det, skønt det er Vestens strategi, der har givet resultaterne, er Gorbajtjov, der tilsyneladende i den vestlige opinion har scoret de politiske point. Vesten skal til stadighed være i offensiven og med egne sikkerhedsinteresser for øje presse østbloklandene til at nå verificerbare aftaler. At den centralistiske sovjetiske beslutningsproces gør det ulige lettere for den sovjetiske ledelse at udsende hurtige signaler er indlysende, men Danmark må arbejde for, at NATO's beslutningsproces bliver så effektiv og så fremadrettet som muligt.

Ikke mindst hvad den konventionelle nedrustning angår, er det en klar vestlig interesse at få Sovjets mange smukke ord fulgt af konkrete handlinger, således at der opnås balance på stadig lavere niveauer. Her må Sovjet udfordres, og accepterer man, som fru Ritt Bjerregaard også gjorde det, at Gorbajtjov på grund af interne økonomiske vanskeligheder og interesser har en klar interesse i at nå resultater på dette område simpelt hen for at frigøre midler til andre områder, så må vi i Vesten også forstå at udnytte dette faktum.

Med andre ord skal vi lære af INF-procesen. Giver Sovjet ikke umiddelbart de fornødne indrømmelser, må vi vise os rede til at lægge pres på Warszawapagten. Her kan taktikken ikke være ensidige vestlige tiltag eller indrømmelser, hvis vi ønsker varige resultater. Det kan heller ikke være en forkastelse af atomvåbenstrategien uden at have et bæredygtigt alternativ. Vi tror, at Sovjet fortsat kun giver de indrømmelser, som det af politiske eller økonomiske grunde føler sig tvunget til, hvorfor vi også gerne vil understrege, at den regionaliseringsfælde, som Sovjet lejlighedsvis forsøger sig med, må afvises. Her spiller også udviklingen i USA en rolle.

Det er essentielt for os i Vesteuropa at erkende, at skal den stærke amerikanske kobling til Vesteuropas sikkerhed bevares, så kræver det noget af os. En af forskellene mellem præsidentkandidaterne Bush og Dukakis var spørgsmålet om det amerikanske engagement i Vesteuropas forsvar, hvor Demokraterne betoner nødvendigheden af, at Vesteuropa yder mere selv, endnu kraftigere end Republikanerne.

Uanset at vi nu for en 4-årig periode har en republikaner i Det Hvide Hus, vil det formentlig præge den demokratisk dominerede Kongres, at presset vokser internt i USA, ikke